

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASÁRNAPJÁN.

Szerkesztéségi iroda:

Rimaszombat, Temető-utca 20. sz. a. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

Kiadó-hivatal:

R-szombat, Losonci-utca 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendők a kiadó-hivatali illető előfizetési pénz-, hirdetés-, nyiltér- és felszólamlások.

Hirdetési díj:

Egy négy hasábos petisors térfogata 5 kr.

Bélyegdíj: minden beiktatás után 30 kr.

Nyiltér:

Egy sor 20 kr.

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont” kiadó-hivatala Rimaszombat Losonci-utca 24. sz., nemkülönb minden hazai postahivatal. — Az előfizetések legezélszerűbben postautalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csupán a kiadó-hivatal vesz fel.

Az árverések hyénái ellen.

Ez a czim nem ismeretlen. Legujabb keletű, jelszónak is beillik, a fővárosban már nagyon illetékes emberek és testületek szólta hozzá, a provincia is igen sokat hallott róla, de hát a vidék nem szokott mozogni, míg el nem ütnek a füle mögött. Azután meg a vidéken ép azok adják az „illetékes” kört, akik előtt nagyon odiosus árverési thémáról feleselni — t. i. az ügyvédök és végrehajtók. Mert ezek az ingrata personák ugyan nem igen törődnek azzal, hogy ez vagy az a föld, ház belsőség stb. Péternek vagy Pálnak a kezébe kerül-e, — Ádám-e az egyetlen liczítáló egy bíróság területén, vagy néha hozzá szegődik Pityi Palkó is? A városban sem igen bánja az executor, ha a szegény iparosnak véres verejtékkel összeszerzett csekély vagyona, ingóbingósága az egyetlen „szomszéd” kezébe kerül, ki ép azért veszi meg potom áron a holmikát, mert fülemülpörben van az árverést szenvedővel.

A fővárosban most azon dolgoznak, ép egy fiskális kezdeményezése és áldozatkészsége után, hogy a gyalázatos bajon, a törvény ellenében, mely azon segíteni nem akar, az elkövetett piz-

kos visszaéléseket, kréta körüli hibákat korlátozni nem képes, társadalmi uton, szövetkezés által segítsenek, mint nem régen a piócák, az uzsorások ellen, kiket — más uton nem lehetvén — társadalmi uton bélyegeztek meg. Hogy nem nagy sikere volt ez utóbbinak, keserűen tapasztaljuk még napjainkban is, de azt legalább elértük, hogy azon fosztogatók száma gyérült. Az árverezések hyénái ellen megindult mozgalomnak már több eredménye lehet. ha t. i. többben veszik oltalom alá a szerencsétlennek ingatlan birtokát s megóvják az elparlagosodástól. Mert hogy eddig és most az árveréseken, különösen a 2-ik határidőben — potom áron mennek el a lefoglalt javak a legtöbb esetben, a százakat érő vagyon néhány hitvány frtért vesz el s maga a bánatpénzt letéve s legmagasabb fokig árverező képviselő ügyvéd veszi meg: arról esetek, példák beszélnek.

Hány eset van, hogy aki a birtokot megveszi, az csak azért liczítált, hogy csekély követelését megkaphassa; akkor aztán, ha hirtelen tul nem adhat a potyán, azt el hagyja pusztulni. Ez nemzetgazdasági szempontból sem helyes, az sem helyes, hogy ha megmaradnak is a javak, de a tulajdonosok válto-

nak — a kisbirtokos osztály nagy öröme.

Hogy most már rajta vannak a tartáhatatlan helyzet megváltoztatásán: annak szívünkben örülünk, de a nagyon elharapódzott baj orvoslásához nagyon erős kúra szükséges. Nem elég, hogy felül állítanak egyesületet, de kellene, hogy minden kis városban és nagyobb községben szövetkezzenek.

És azután figyelemmel kísérenének minden árverezést, azt ellenőriznék, a visszaéléseket, botrányos eljárásokat nyilvánosságra hoznák stb. stb. — Ez egylet természetesen akkor szolgálhatna a közérdeknek, ha pénzzel rendelkeznek s például egyes szerencsétleneknek segélyt közvetíthetnének, s a javakat oly áron vétetnék meg, mely valódi értékének megfelel, hogy így a követelést is ki lehetne egyenlíteni, a birtokától kifosztottnak is juttatni valamit. — Milyen praktikusak ebben a dologban az izraeliták, kik ha egy fajbelijök árverezés alá kerül: megveszik jó áron a liczítációjába került ingóságfélleket, kifizetik az adósságot s majdnem teljes birtokába juttatják vissza a bukottat. De hiába, mi nem vagyunk zsidók.

Nagy hibája, nem tudom kinek, hogy a bírói árverezésekről alig bir

tudomással a legközelebbi is. Persze ex offo be kell küldeni a hivatalos közlönybe, azért busás hirdetési díjt fizetni, tessék azután olvasni azt a 24 forintos petisorsos ujságot Hacsaván s ki tudni belőle, hogy ekkor és ekkor ott árverezés lesz. Nem volna-e már egyszer ideje ezen is segíteni s a helyi és megyei érdekű lapnak adni át a helyi és megyei érdekű hirdetéseket, a mely lap fele áron is közli és arról legalább biztosítja a bíróságot, hogy a hacsavai árverezéssről legalább a hacsavai bíró fog tudomással birni.

Ez is egy eszköz volna a hyénák ellen.

A „becsület” áldozatai.

A napról-napra jobban terjedő materialismus legfélelmesebb kórjele a párbaj-mánia és az öngyilkosság gyáva büne mindig nagyobb és nagyobb tért hódít a társadalom rétegeiben — s talán sehol úgy, mint hazánkban. Az első a becsület fogalmának absurd megítéléséből, a másik az élet semmibe vevéséből származik.

Az egészséges életbölcsesség hiánya mindkettő.

A párbaj az ókor legvittebb és legszellemebb népei előtt ismeretlen volt, pedig a valódi becsület fogalmát ők jobban értették mint a mai kor fia. Caesar, a hős hadvezér, sértegető ellenfeleihez nem küldte el segédeit. Görögország legnagyobb hadvezére nem hánytá kardjára azt az illetlen ellenfélt, ki rá botot fogott. A becsületnek pedig semmi kö-

kik a legszentebb érzelmekből is gunyt üzenek, s a kik az igazat káromolják.

De hát te Isten vagy és irgalmas. Én pedig csak egy nyomorult halandó ember és bosszuálló.

Te vagy a végtelenség. és én csak egy porszem, mely az első szélre megsemmisül. Imádlak a falevélben, a bogárban a fűszálban!

Oh, te szédítő végtelenség! Leborulok és imádkozom. És most oly jól érzem magam. Mindent megbocsátok.

Ugy szeretném az egész világot, az egész természetet keblemre ölelni! Boldog vagyok! Elfeledek mindent.

Elfeledek az emberek képmutatóságát, a barátság színlelését s a szerelem hazugságát, elfeledek mindent, mert hiszen mégis van egy jó barát, ki mindenkinek jót akar, ki nem hazudik, nem színlel, hanem a maga valóságában, szépségében és borzasztóságában jelentkezik, a ki senki kedvéért nem ölt magára álarcot, hanem mindjárt megmondja, hogy én ez és ez vagyok s ha őszintén beszélsz hozzám és igazán tisztelsz, akkor én leszek a leghivebb barátod, mely megtanít arra, hogy mi van a csillagokon túl, a végtelenben? . . . És ez a természet.

A természet, mely fenségével, bajával és iszonyával egyiránt elragad és tiszteletre int a végtelenség iránt.

Ki és mi az a végtelenség? Nem tudom. Csak érzem, hogy ez az Isten.

Nem láttam, csak érzem és tudom, hogy létezik.

Igy bizonyítja ezt az a kis bogár, mely nem tudni honnan jött elő, s a fűszál, mely a napsugarban született.

Álmodozom. . . . El-elgondolkozom az emberek hiu és üres törekvésein. Hogy iparkodnak, hogy küzdenek! S miért e nagy küzdelem? Hogy bol-

TÁRCSA.

Falun.

Irtá: **Fai Andor.**

** augusztus hó.

Kedves kis barátnóm!

Olyan régen nem irtam már Önnek!

Bocsásson meg, hogy annyira elhanyagolom: de lássa, magam sem tudom, mi bajom?

Pedig higye meg, hogy csak akkor érzem magamat kissé nyugodtnak, midőn tolamhoz nyulok. Oh, e hü barát már igen sokszor megvigasztalt engem!

Most azonban még az sem képes megnyugtanni.

Többször fogtam kezembe tollat, hogy Önnek valami igen szép, kedves és eszes és dolgokat írjak — mint a hogy Ön szokta mondani — de nem megy.

Pedig Ön már bizonyos haragszik is reám, hogy oly sokáig várakoztatom soraimmal? Oh, kérem, csak mondja meg nyiltan. Joga van hozzá. Lássa én már olyan vagyok, hogy ha valami bánt, hát akkor azt hiszem, hogy . . .

Eh, de mit fecsegek én itt mindent összevissza!

Olyan türelmetlen vagyok!

És sokszor oly ingerült, hogy mindenkire haragszom, persze minden ok nélkül.

Pedig hát én magam érdemlem meg legjobban, hogy ne csak magam haragudjam magamra, hanem más is.

Ön talán már csodálkozni sem fog soraimon, hiszen megszokta. Tudja nagyon jól, hogy én sokszor rendkívül különös vagyok; hanem azért, ugy-e, most is utána teszi, hogy én vagyok a legjobb barátja? . . .

No csak vallja be őszintén! . . .

Lássa e vallomása oly jól esik szívemnek. (Hiszen olyan kevesen ismernek!)

Pedig ha tudná, hogy mily közönyös vagyok én most minden iránt!

De mégsem, rosszul fejeztem ki magamat, nem vagyok közönyös. . . sőt ellenkezőleg, mert lássa, most megint van valami hóbortom . . .

Csak azért nevezem hóbortnak, mert kivihetetlen.

Nem azért mintha egyáltalában lehetlenség volna, hanem — mert rám nézve az.

Ugy szeretnék messze, messze lenni a várostól!

Érzem, hogy itt senki sem szeret.

Olyan nyugtalan, ideges vagyok! . . Egy forró vágy dagasztja folytonosan keblemet s e vágy oly forró, oly égető, mint a szomj. Enyhét keresek mindenben. Oh de nem találok.

És e vágy növekszik.

Nem képzeli mennyire kiállhatatlan előttem minden! Kezd nem érdekelni semmi. Az emberek olyan ostobák hiúsággal! Mindnyája azt hiszi, hogy legalább is egy akadémia tudományát bírja fejében; pedig hát azoknak az embereknek legnagyobb része annyira üresfejű, annyira léha és hitvány, hogy én, ki minden gögöt, önteltséget, hiúságot s egyéb nyomoruságokat utálok, s szívemből megvetek, nagyon csodálkozom, hogy miként is lehetek közöttük, s mért szívom ugyanazt a léget, a mit ők?

S ezenkívül a zaj! A poros utcák, a lőtő-futó emberek, kiknek szemében kapzsiság, irigység, káröröm egymást üzik és kergetik! Oh, istenem, mikor lesz ennek vége!

Aztán sehol egy szép virág! Sehol egy árnyas fa, susogó lombok . . . csak por és homok!

Igen, csak szemgyulasztó por, és égető homok, mely még inkább kiállhatatlanabbá teszi a levegőt, mely valósággal már fojtogat.

Hegyan, és mindezt én tűrjem?

Oh istenem!

Te tudod, hogy mitsem gyűlölök annyira mint a csinált dolgokat.

Lássa, ilyen borzasztó az én életem! Itt nincs őszinteség, nincs igazán nyájas arcz, hanem a jóakarát leple alá burkolt hazugság vigyorog minduntalam felém.

A barátok? . . .

Oh, azok nem barátok, hanem csak czimborák. Azoktól az ember nem kap vigasztalást; de hát azokról jobb nem beszélni.

De hiszen minék is magyarulzzam tovább. Ön ért engemet.

. . . Szeretni? . . .

Ugyan hagyja el!

Ki? és hozzá itt?

Nem lehet.

Nem azért mintha nem volnának igazán szép . . . no mondjuk . . . angyalok, oh nem. Vannak elegen.

De hát . . .

Tudja Isten?

Én részemről nem képelek virágot illat nélkül.

Vannak ugyan virágok, miknek nincs illata, mint például a kaméliának, de hát . . hisz épen ezért . . .

Mondjam-e még tovább? . . .

Az Isten, ki szerelmet gyújtott mindnyájunk szívében, s a ki akkor azt akarta, hogy e láng hévvel lobogjon . . bizonyos megbánta már, hogy saját enjéből egy szikrát, isteni tüzet helyezett szívünkbe, mert e tüzet nem arra használják fel az emberek, hogy egymást boldogítsák, hanem hogy előidézze azon sorvasztó s vést hozó lázt, mely végre is kimerültséget s a minden iránti közönyt hinti el a szívekben.

Barátság, szerelem . . . mindezek csak olyan mondva csinált dolgok, melyek épen csak arra valók, hogy legyen mit kigondolni és arczul csapni.

És te Isten, ki mindezt látod? . . .

De hát te irgalmas vagy.

Mert én a te hatalmaddal már régen megsemmisítettem volna a világot, guuyolódát, s irtózatosszuzat állottam volna azok ellen,

valy. — **A prágai** esch nemzeti színház földig égett. — **Új dijszabás** lép életbe a m. kir. államasutakon szeptember 1-től. — **A kárpáti muzeum** Poprádon fog feállítatni.

CSARNOK.

Blanche.

— Beszélés Raek B. A. után B. I. —
(Vége.)

Ez nem is vártott sokáig magára, mert pont 5 órakor nálam volt. Szótlanul foglaltam helyet kecsijában, mely bennünket a már említett váromok felé vitt. Tivadar, tanujával és egy orvossal már várta megjelenésünket. Hídegen üdvözöltük egymást és a kijelölt helyre gyalog folytattuk utunkat.

Míg a tanuk a pisztolyok töltésével el valának foglalva, addig Tivadar egy fához támaszkodva, tekintetét a földre szegezve, gondolkozott. Kinézése azon ketségbeesést tükrözé vissza mely keblében honolt, izmainak rángatózása pedig azon fájdalmat tolmácsolta, mely szívét tépte. Talán neki is neheze esett a fegyvert barátja szívének irányozni? — Ennek így kellett lenni, másként nem volt lehetséges. Tivadar eddig oly nagyon és igazán szeretett, mint én őt szerettem, és haragja csak félreértésen alapult. Ekkor megegyeszer elhatároztam magamat — nem törődve a jelenlevők itéletével, — hogy ez igazságtalan viadalt meggátoljam e végből hozzá léptem és mondván: „Tivadar engedd meg, hogy e pár szót szólhassam!”

Ő megvetőleg nézett reám és egy elutasító mozdulatot tett.

„Esküszöm, barátságunk sok évi együttléte és szeretetünkre, esküszöm — De ő nem engedett tovább beszélni, hanem ajkával becsmerőleg intett és csak azt mondá: „nyomorult”.

„Az istenre, mely fölöttünk van esküszöm, én ártatlan vagyok”. — Ő viszonzásul fájdalmasan mosolygott és azt mondá: „e fölött majd az isten határoz”.

Ez utolsó szava volt. — Anélkül, hogy tovább reám hallgatott volna, elment és kijelölt helyét elfoglalta.

A pillanat elérkezett; én többet tettem, mint a mennyit az emberek a becsület megmentésére tenni elegendőnek vélnék. Mielőtt helyemet elfoglaltam volna, megkértem N. grófot mint tanumat, adná át a levelet, melyet előtte való nap barátomhoz intéztem, de felbontatlanul kaptam vissza azon esetben, ha elesen vagy ha nehezen megsebesülök.

Én az első lövéssel rendelkeztem anélkül, hogy észeltem volna, a levegőbe sötém ki azt. Tivadar ajkába harapott és a pisztolyt lassan felemelé, észelzett, lött — és én golyóval mellemem találva, a földre rogytam. A tovább történetek csak N. gróf elbeszélése után tudom.

Míg az orvos sebem megvizslásával és annak bekötözésével el volt foglalva, addig N. gróf az általam irt levelet Tivadarnak e szavakkal adá át:

„Egy haldokló utolsó kívánata.

Tivadar a levél után kapva, borítékát türelmetlenül leszakította és olvasni kezdé. — Areza elsápadt, homloka veritkezett és haja borzadt és e kiáltással „Istenem tehát lehetséges?” — mellém veté magát, hideg kezemet megfogta és rázta, mialatt kiáltott: „Vilmos kedves barátom, nyisd föl még egyszer szememet és mond, hogy gyilkosodnak megbocsátasz!” — Azután az orvosra egy kérdő pilantást vetett, melyet ez megértett s azt mondá, hogy tudomom áthatolt a golyó és vérvetéseim következtében nem sokára bekövetkezend a halál? Miután üteremet még egyszer megtapintá, azt mondta „Ő nem él többé!” — Ekkor Tivadar örült gyanánt veté magát reám

megesókölt és kiáltá „Kedves Vilmosom, egyetlen barátom viszontlátásra, — én követlek!”

Felemelkedett és futni kezdett, N. gróf bajt gyanítva, utána szaladt, de mielőtt magát a történető és barátom közé vetette volna, ez már egy ablak párkányán állott és e kiáltással: „istenem légy irgalmas szegény lelkemnek” a szédítő mélységbe veté magát.

A lefolyt nap eseményei semmissítőleg hatottak barátomra, ugyannyira, hogy élete elviselhetlenné vált. A forrón szeretett nő kezen kimondta, hogy nem szereti őt, sőt hogy nem is szerette, és csak anyja akaratának engedve követé őt az oltár elé. Tivadar erre nejt kocsira ülteté, egy szolgára bizta és anyjához vissza küldé, engem pedig az állítólagos hűtelen barátot büntetésre méltónak ítelt.

Csak levelem világosítá őt föl a valódi tényállásról és bebizonyította neki szeny nélküli hűségemet. E csapás, azon tudat, hogy ártatlan barátját meggyilkolta, gyors tettének kivételére készítette őt.

Az orvos — ki fájdalom, — állapotomban esalatkozott és egy véletlen az életet nekem ismét visszaadta, t. i. a mellemen függő vas kereszt feltartá és irányát megváltoztatta a golyónak, mely semmiképen halálos sebet nem okozott, és ő a tapasztalatlan fiatal orvos ajánlást halálának tekintette.

E szomorú esemény után néhány héttel egy sűrűn fátyolozott nő látogatott meg, ágyam előtt megállott, fátyolát levette és ime előttem állott Tivadar özvegye.

Mosolyogva keblemre akart borulni, de én eltasztam őt magamtól mondván: „Asszonyom ön téved, közöttünk egy lendönthetetlen válaszfal áll, szerencsétlen barátom árnyéka, mely minket örökre elválaszt!”

A nő fátyolát leeresztve távozott, és én soha nem láttam többé.

Számrejtvény.

9	10	7	Kiesinek ohajtja kiki.
11	12	4	3 Megtöltve ez sokra viszi.
		6	7 R-szombatba stempli ója,
		1	10 9 8 Ritka sziv ritka adója,
1	8	5	10 12 11 Rima vize partja látja,
		1	8 9 10 5 Hiú vágyak orvossága,
		3	2 11 Illat ám, — de visszájára.
12	11	2	5 6 Szeretetlen ninesen párja.
		1	8 11 8 Nélküle az élet rideg.
		5	10 11 Néha forró, néha hideg.
		1	—12 Óségi név, guny példája.

Ez előtti számrejtvényünk: „**Álarczobál**”. Helyesen megfejtették: L. Margit, Barányi Juliska, Sz. Marcsa, Süvecky Mariska (Sz. Simonyon), Kern Adolf, Pákh Albert (Pohorella.)

A jutalmat: Pósa Lajos „Ujabb költeményei”-t nyerte Süvecky Mariska Sz. Simonyban.

Szerkesztői üzenetek.

V. J. Resteljük az egész dolgot, de magunk se gondoltuk, hogy annyi áldozatunkba fog kerülni ez a hitvány díszesség. A 10 darab — tul nem adhatván rajt — a mi számlánkon van.

—i —a. Önmagunk kompromittálása nélkül ki nem adhatunk ilyen esipő, vágó, harapó cikket. A kérdéses levél írója szorosán a tárgyról szolt és teljesen hivatott egyén. — így nem volt szükség se aláírására, se alanyi megjegyzésekre. Világosítson fel valaki arról, hogy a kiebrudalt pap és félrevezetett hívei csak egy parányi méltánylatot érdemelnek: megtagadjuk, amit készséggel aláirtunk a két levélben s akkor még az ilyen személyeskedő közleménynek is adunk helyet.

K. J. & Sz. M. A hallgatást beleegyezésnek tekintvén: más jótékony észira irtuk fel az adományt.

D. B. Hadd szóljon már a esondós.

F. A. Köszönjük; csak jöjjen az u. irat, azonnal hozzuk.

V. P. Legyen nyugodt főtisztelendő ur!

Felelős szerkesztő s laptulajdonos:

Pető Porubszki Pál.

Szerkesztőtárs: Fóthi Kovács Béla.

H I R D E T É S E K.

A gazdaközönség figyelmébe.

Alulirt a n. é. gazdaközönség és földbirtokos urak tudomására hozom, hogy **nyerstermény-kereskedést nyitván** — mint ügynök, legolesobb ügynöki díj mellett eszközök ezután mindennemű **nyerstermény és életnemüek bevásárlását**; vagyis veszek és eladok nyersterményeket és életnemüeket. — A külföld nagyobb buzakereskedő házaival, a kontinens országainak életnemü — bevásárló czégeivel állok összeköttetésben, így tehát a termelők rendelkezésére állok bármily összeggel is.

A megbízásokat ezen ügyletek kivitelére pontosan és gyorsan teljesitem; miért is kérem a n. é. közönség bizalmát, kereskedelmi összeköttetésembe helyezendő szilárd reményét. — Rimaszombat, 1881. jul hó.

4—4 Brody Bertalan, kereskedő.

Iparos tanoncuzul

Egy 13—14 éves fiut szijgyártó üzletembe azonnal elfogadok, a föltételek általam közlendők. — Rimaszombat, 1881. aug. hó.

2—3 Trubint Lukács.

Hirdetmény.

Alulírott igazgatóság részéről közhírré tétetik, hogy a nagyröczei kölesönös segélyző szövetkezethél elhelyezett rendkívüli betétektől f. év julius hó 1-től számítva csak 5%-töli és arany vagy ezüstben visszafizetendő betéteknél csak 4%-töli kamat fog fizettetni.

Egyuttal az üresedésbe lévő 450 frt évi fizetéssel összekötött pénztárnoki állomásra pályázat hirdettetik, melynél a pénztárnoki szakképzettségen kívül a magyar nyelv ismerete is megkívántatik. Írásbeli folyamodványok f. év október hó 1-ig az igazgatósághoz benyujtandók.

Nagy-Röczen, 1881. év aug. hó 15-én.

1—3 A n.-röczei kölcs. segélyző szövetkezet igazgatósága.

Bérleti hirdetmény.

513. sz. — Rimaszombat rendezett tanácsu város tulajdonához tartozó

alsó malom

folyó évi **augusztus hó 30-ának délutáni 3 óráján** a városházánál nyilvános árverés utján folyó évi november hó 1-től számítandó 3 évre hasznobérbe fog adatni.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt a jegyzői hivatalban megtekinthetők.

Bánatpénz 200 forint o. é.

Kelt szab. Rimaszombat város rendezett tanácsának 1881. augusztus hó 5-én tartott üléséből.

2—3 Szabó György, polgármester.

Kereskedő tanoncuzul

Egy 14—15 éves **vidéki fiut** fűszer- és rövid-áru kereskedésembe azonnal elfogadok. — Rimaszombat, 1881. aug. hó.

2—3 Lovniczky József.

Makk és gubics árverezés.

Fülöp Szász-Coburg-gothai herceg Ő királyi Fensége gömörmegyei balogvári és derenesényi uradalmához tartozó erdőterületek ez évi makk és gubics termése f. évi szeptember hó 5-én, d. e. 10 órakor, nyilvános árverésen F.-Balogon fog eladatni.

A szokásos árverezési feltételek az alólirt erdőhivatalnál megtekinthetők.

Fülöp Szász-Cóburg-góthai herceg Balogvári erdőhivatala

Meleghegyen, u. p. F.-Balog, 1881. évi aug. hó 10-én.

1—3

Üzlethelyiség változás!

Alólírottak van szerencsése a n. é. közönség tudomására hozni, hogy a rendőreleg lakhatatlanak nyilvánított régi üzletemből kivonulni kénytelenítve, **bor- és sörcsarnokomat** a eserecsényi utcai 25. számú házban ugy rendeztem be, hogy hideg ételek mellett mindenkor friss sör és jó borral szolgálhassak, az első emeleten tisztelt vendégeim kényelmére pedig egy **kávészót** rendeztem be, melynek kinyitását f. év és hó 20-ra határoztam. Kérem a n. é. közönséget, miszerint fennebbi üzleteimet kegyes pártfogása védszárnyai alá venni méltóztassék.

Rimaszombat, 1881. év aug. hó 20-án.

Tisztelettel

Hozelicz Salamon.

1—3

Bérleti hirdetmény.

514. sz. — Rimaszombat rendezett tanácsu városának

„v á s á r j o g”

czimen gyakorolt királyi kisebb hasznobétele folyó évi **szeptember hó 19-ének délutáni 3 óráján** a városházánál nyilvános árverés utján f. évi november hó 1-től számítandó 3 évre hasznobérbe fog adatni.

Az árverési feltételek, a hivatalos órák alatt, a jegyzői hivatalban bármikor megtekinthetők.

Bánatbér: a kikiáltási 4210 frt 10 % -tölija.

Kelt szab. Rimaszombat város rendezett tanácsának 1881. év augusztus hó 5-én tartott üléséből.

2—3

Szabó György, polgármester.